

Agatha Christie

Misterul apartamentului ieftin

Așa cum v-am povestit, cercetările lui Poirot pornesc de obicei de la stabilirea unui delict bine definit, fie el crimă ori furt, după care, printr-un proces de deducție logică, se ajunge la triumful soluției finale. Acum sunt tocmai pe cale să vă relatez un remarcabil șir de evenimente care, începând cu incidentele aparent banale ce au atras atenția lui Poirot, au dus la întâmplările sinistre cu care s-a încheiat un caz cât se poate de neobișnuit.

Petrecusem seara cu un vechi prieten al meu, Gerald Parker. În afară de gazdă și de mine, se mai aflau acolo încă vreo șase persoane, iar discuția ajunsese, așa cum era sortit să se întâmple mai curând sau mai târziu oriunde se afla Parker, la subiectul vânătărilor de locuințe la Londra. Casele și apartamentele erau hobby-ul aparte al lui Parker. De la sfârșitul războiului, ocupase cel puțin șase apartamente și căsuțe diferite. Abia se instala undeva, că dădea pe neașteptate peste un alt chilipir și-și făcea imediat bagajele. Mutările lui erau aproape întotdeauna însoțite de un oarecare câștig pecuniar, deoarece avea o minte ascuțită în afaceri, dar nu dorința de a scoate bani, ci dragostea pură pentru acest sport îl puneă de fapt în mișcare. L-am ascultat un timp pe Parker cu respectul novicelui pentru expert. Apoi veni rândul nostru, dezlănțuind un adevărat turn Babel de voci. În cele din urmă, i se dădu

cuvântul doamnei Robinson, o tânără încântătoare ce se afla acolo cu soțul ei. Nu-i mai văzusem niciodată, deoarece Robinson era doar o cunoștință de dată recentă a lui Parker.

— Fiindcă tot veni vorba despre apartamente, spuse ea, ați auzit de norocul nostru, domnule Parker? Am obținut un apartament... În sfârșit! În complexul de blocuri Montagu.

— Păi, făcu Parker, eu am spus întotdeauna că se găsesc apartamente berechet... Dacă știi să oferi prețul!

— Bine, dar ăsta nu e preț. E ieftin ca braga. 80 de lire pe an.

— Dar... Blocul Montagu este chiar în apropiere de Knightsbridge, nu? O clădire mare și impunătoare. Sau poate vorbiți de vreo rudă săracă cu același nume de undeva de la mahala?

— Nu, e chiar cel de lângă Knightsbridge. Tocmai de-aceea zic că e minunat.

— Ăsta e cuvântul! Minunat! Un miracol fără doar și poate! Dar trebuie să aibă o chichiță. Ați plătit, presupun, o recompensă mare.

— N-am plătit nici o recompensă!

— Nici o recom... O, vai, să-mi țină cineva capul! Gemu Parker.

— Însă trebuie să cumpărăm mobila, continuă doamna Robinson.

— Aha! Se zbârli Parker. Știam eu că trebuie să fie o chichiță.

— Contra 50 de lire. Și e frumos mobilat.

— Renunț, zise Parker. Probabil că actualii chiriași sunt și nebuni și filantropi.

Doamna Robinson părea puțin îngrijorată... Fruntea i se încreți între sprâncenele gingașe.

— Este într-adevăr ciudat, nu? Credeți cumva că apartamentul e bântuit de stafii?

— N-am auzit niciodată de un apartament bântuit de stafii, declară Parker hotărât.

— Nu? Doamna Robinson nu se arătă deloc convinsă. Însă au existat câteva lucruri în toată afacerea asta care m-au frapat și mi s-au părut... Ă.ciudate.

— Ca de exemplu... Am sugerat eu.

— Aha, exclamă Parker, i-am incitat atenția expertului nostru în criminalistică. Descărcați-vă tolba în fața lui, doamnă Robinson, Hastings e un maestru al descălcirii misterelelor.

Am râs jenat, dar nu întrutotul supărat de rolul care mi se atribuisse.

— O, nu-i nimic chiar straniu, căpitane Hastings, însă când m-am dus la agenții imobiliari Stosser & Paul – pe care nu-i mai abordasem pentru că se ocupau numai de apartamentele scumpe din Mayfair, dar m-am gândit totuși că n-ar fi rău – nu ne-au oferit decât case la patru-cinci sute pe an sau cu recompense enorme; apoi, exact când voiam să plecăm, ne-au pomenit de un apartament cu 80, dar ne-au spus că se îndoiesc că are vreun rost să ne ducem până acolo pentru că-l aveau înregistrat de mai mult timp și trimisese rău de mulți oameni să-l vadă, că era aproape sigur adjudecat – „înșfăcat”, după cum s-a exprimat funcționarul – numai că oamenii sunt atât de nerecunoscători că nu-i mai anunță dacă l-au luat, și-atunci ei continuă să-l recomande, iar lumea se enervează să fie trimisă într-un loc care fusese, poate, închiriat de mult.

Doamna Robinson se opri să-și tragă răsuflarea foarte necesară, apoi continuă:

— I-am mulțumit și i-am spus că, deși probabil n-are sens, am dori totuși o trimitere pentru orice eventualitate. Am luat imediat un taxi până acolo, pentru că, la urma urmei, nu se știe niciodată. Apartamentul 4 era la etajul al doilea și chiar pe când așteptam liftul, Elsie Ferguson, o prietenă de-a mea, căpitane Hastings, care și ea aleargă după un apartament, cobora grăbită, scările. „Ți-am luat-o o dată înainte, draga mea, a spus ea. Dar fără folos. A fost deja închiriat”. Asta părea sfârșitul, dar, așa cum a spus John, apartamentul era foarte convenabil, așa că ne puteam permite să oferim mai mult și poate dacă adăugam și o recompensă... E groaznic să faci așa ceva, desigur, și chiar mi-e rușine să vă spun, dar știți ce înseamnă goana după locuință.

Am asigurat-o că eram foarte conștient că în lupta pentru

locuință partea mai josnică a firii umane triumfa adesea asupra celei nobile și că se aplica întotdeauna regula bine cunoscută a luptei pentru supraviețuire.

— Așa că am urcat și, n-o să vă vină să credeți, dar apartamentul nu era deloc închiriat. Am fost conduși de servitoare să-l vedem, apoi am vorbit cu stăpâna și totul a fost aranjat pe loc. Luare în folosință imediată și 50 de lire pentru mobilă. Am semnat contractul a doua zi, iar mâine ne mutăm!

Doamna Robinson se opri triumfătoare.

— Și cum rămâne cu doamna Ferguson? Întrebă Parker. Să-ți auzim deducțiile, Hastings.

— Evident, dragul meu Watson”, am citat ușor, s-a adresat la un alt apartament.

— Vai, căpitane Hastings, ce istețime! Strigă doamna Robinson cu admirație.

Aș fi dorit ca Poirot să fie de față. Câteodată am senzația că-mi subestimează capacitățile.

Întreaga afacere era destul de amuzantă, așa că i-am expus-o în glumă lui Poirot a doua zi dimineață. Se arătă interesat și mă chestiona îndeaproape cu privire la chiriile apartamentelor din diferite zone ale orașului.

— Ce poveste curioasă, spuse el gânditor. Scuză-mă, Hastings, trebuie să fac o scurtă plimbare.

Când reveni, cam peste o oră, ochii îi scânteiau de o emoție aparte. Își puse bastonul pe masă și-și perie calota pălăriei cu obișnuita-i grijă tandră înainte să vorbească.

— E bine, mon ami, că nu avem de rezolvat nici un caz în clipa de față. Ne putem astfel dedica în întregime acestei investigații.

— Despre ce investigație vorbești?

— Despre remarcabila ieftinătate a noului apartament al prietenei tale, doamna Robinson.

— Poirot, glumești!

— Sunt cât se poate de serios. Imaginează-ți, prietene, că adevărata chirie a acelor apartamente este de 350 lire. M-am asigurat de acest lucru de la agenții proprietarului. Și totuși acest anume apartament este închiriat sub preț, cu numai 80

de lire. De ce?

— O fi ceva în neregulă cu el. Poate e bântuit de stafii, cum a sugerat doamna Robinson.

Poirot scutură din cap nemulțumit.

— Atunci ce ciudat că prietena ei îi spusese că apartamentul este închiriat, iar când ea urcă, ia te uită, lucrurile nu stau deloc așa!

— Adică nu ești de acord cu mine că cealaltă femeie s-a adresat, probabil, la alt apartament? Asta e singura soluție posibilă.

— S-ar putea să ai dreptate în privința asta sau nu, Hastings. Rămâne faptul că mulți alți solicitanți au fost trimiși să-l vadă, dar, în ciuda sumei derizorii, era încă pe piață când a sosit doamna Robinson.

— Asta dovedește că trebuie să aibă vreo hibă.

— Doamna Robinson n-a părut să observe nimic nelalocul lui. Foarte curios, nu-i așa? Ți-a făcut impresia unei femei cinstite, Hastings?

— Este o ființă încântătoare.

— Evident, de vreme ce te face incapabil să-mi răspunzi la întrebare. Atunci, descrie-mi-o!

— Păi, e înaltă și cu tenul alb, părul ei are o frumoasă nuanță castanie...

— Întotdeauna ai avut înclinație spre părul castaniu! Murmură Poirot. Dar continuă.

— Ochi albaștri și un ten foarte frumos și... Ă, cam asta-i tot, cred, am încheiat, incapabil de-a mai adăuga ceva.

— Și soțul ei?

— Oh, el e un tip drăguț, n-are nimic frapant.

— Brunet sau blond?

— Nu știu, pe undeva pe la mijloc și are o față comună.

Poirot dădu din cap.

— Da, sunt sute de astfel de bărbați obișnuiți... Și-apoi, oricum, tu descrii femeile cu mai multă simpatie și semne de apreciere. Știi ceva despre oamenii ăștia? Parker îi cunoaște bine?

— I-a întâlnit de curând, cred. Poirot, doar nu îți închipui o

clipă că...

Poirot ridică o mână.

— Tout doucement, mon ami. Ți-am spus cumva că mă gândesc la ceva? N-am zis decât că e o istorie curioasă. Și nimic nu aruncă lumină asupra ei, în afară, poate, de numele femeii, ce zici, Hastings.

— O cheamă Stella, am spus rigid, dar nu văd...

Poirot mă întrerupse cu un chicot enorm. Se părea că ceva îl amuza imens.

— Iar Stella înseamnă stea, nu-i așa? Faimoasă!

— Ce naiba...?

— Iar stelele dau lumină! Voilă! Liniștește-te, Hastings. Nu-ți lua aerul tău de demnitate jignită. Hai să mergem la complexul Montagu să punem câteva întrebări.

L-am însoțit mai mult în silă. Complexul Montagu era un grup de blocuri frumoase și excelent renovate. Un portar în livrea se bronza în prag. Poirot i se adresă:

— Pardon, puteți să-mi spuneți dacă o anume familie Robinson locuiește aici?

Portarul era un tip scump la vorbă și probabil într-o dispoziție acră sau bănuitoare. Abia dacă ne-a privit, apoi mormăi:

— Apartamentul 4. Etajul 2.

— Mulțumesc. Poți să-mi spui cam de când locuiesc aici?

— Șase luni.

Am rămas perplex, conștient în acest timp de zâmbetul malițios al lui Poirot.

— Imposibil, am strigat. Cred că faceți o greșeală.

— Șase luni.

— Sunteți sigur? Doamna despre care vă vorbesc este înaltă, are tenul alb și un păr de aur roșcat și...

— Dânsa e, zise portarul. Au venit fix acum șase luni.

Păru să-și piardă interesul pentru noi și se retrase încet în hol. L-am urmat afară pe Poirot.

— Eh bien, Hastings? Întrebă prietenul meu cu viclenie. Mai ești tot așa de sigur că femeile încântătoare spun adevărul?

M-am abținut să răspund.

Poirot virase pe Brompton Road, înainte să-l întreb ce avea de gând să facă și încotro se îndrepta.

— Spre agenții imobiliari, Hastings. Țin enorm să-mi găsesc o locuință în complexul Montagu. Dacă nu greșesc, nu peste mult timp se vor petrece acolo câteva lucruri interesante.

Am avut noroc în căutările noastre. Apartamentul 8 de la etajul 4 era de închiriat, gata mobilat, contra 10 guinee pe săptămână. Poirot îl luă prompt pentru o lună. Întorși pe stradă, îmi reduse protestele la tăcere.

— Dar câștig niște bani zilele astea! De ce să nu-mi satisfac un capriciu? Apropo, Hastings, ai un revolver?

— Da, pe undeva, am răspuns puțin înfiorat. Crezi cumva...

— Că o să ai nevoie de el? E cât se poate de probabil. Văd că gândul ăsta îți face plăcere. Întotdeauna te-a atras tot ce-i spectaculos și romantic.

În ziua următoare eram deja instalați în căminul nostru temporar. Apartamentul era plăcut mobilat. Ocupa aceeași poziție în clădire ca acel al familiei Robinson, doar că era cu două etaje mai sus.

Ziua de după instalarea noastră era duminică. După-amiază, Poirot lăsa ușa din față întredeschisă și mă chemă în grabă când sunetul unei uși trântite reverberă de undeva de jos.

— Uită-te peste balustradă. Aceia sunt prietenii tăi? Să nu te vadă.

Mi-am lungit gâtul peste scară.

— Sunt ei, am declarat în șoaptă.

— Bun. Așteaptă un pic.

Cam peste o jumătate de oră, o tânără apărură într-o îmbrăcăminte strălucitoare și încărcată. Cu satisfacția întipărită pe față, Poirot se strecură în vârful picioarelor înapoi în casă.

— C'est ça. După stăpân și stăpână, slujnica. Acum apartamentul trebuie să fie gol.

— Ce-ai de gând să faci? Am întrebat neliniștit.

Poirot pășise vioi în bucătărie și trăgea de funia liftului de cărbune.

— Suntem pe cale să facem o coborâre după metoda lăzilor

de gunoi, îmi explică el vesel. Nimeni n-o să ne bage în seamă. Concertul de duminică, plimbarea de duminică după-masă și în sfârșit somnișorul de după cina de duminică a Angliei – le rosbif – toate acestea vor distra atenția de la faptele lui Hercule Poirot. Vino, prietene.

Am intrat în mecanismul rudimentar de lemn și l-am urmat cu atenție.

— Intrăm fraudulos în apartament? L-am întrebat bănuitor.

Răspunsul lui Poirot nu fu de natură să mă liniștească.

— Nu chiar azi, zise el.

Trăgând de funie, am coborât binișor până am ajuns la etajul doi. Poirot scoase o exclamație de satisfacție când observă că ușa de lemn spre bucătărie era deschisă.

— Ai remarcat? Ușile astea nu se zăvorăsc niciodată ziua. Și totuși oricine ar putea să urce sau să coboare ca noi. Noaptea, da – deși nici atunci întotdeauna și tocmai contra acestei situații o să luăm măsuri de prevedere.

Pe când vorbea, scoase niște unelte din buzunar și se apucă imediat îndemânatic de lucru, cu scopul de a fixa zăvorul astfel încât să poată fi tras dinspre lift. Toată operația dură cam trei minute. Apoi Poirot își băgă la loc uneltele în buzunar și ne urcarăm din nou pe teritoriul nostru privat.

Luni, Poirot lipsi toată ziua, dar când se întoarse seara se aruncă în scaun oftând cu satisfacție.

— Hastings, ce-ai zice să-ți relatez o scurtă istorioară? Este o poveste pentru sufletul tău, care o să-ți amintească de genul tău de filme pe care le preferi.

— Dă-i drumul, am râs. Presupun că este o poveste adevărată și nu un produs al eforturilor tale imaginative.

— E suficient de adevărată. Inspectorul Japp de la Scotland Yard îi va garanta exactitatea, având în vedere că mi-a ajuns la ureche prin bunele lui oficii. Acum mai bine de șase luni, au fost furate de la departamentul de stat american câteva planuri navale importante. Ele reprezentau poziția câtorva dintre cele mai însemnate sisteme de apărare portuară, care ar valora o sumă de bani considerabilă pentru oricare guvern străin – de exemplu, cel japonez. Bănuiala a căzut pe un tânăr

cu numele Luigi Valdarno, italian de origine, ce deținea o funcție minoră în departament și care a dispărut odată cu documentele. Fie că Luigi Valdarno a comis sau nu furtul, cert e că a fost descoperit împușcat două zile mai târziu în East Side din New York. Documentele nu se aflau asupra lui. Ei, de un timp, Luigi Valdarno era combinat cu o anume domnișoară Elsa Hardt, o tânără cântăreață apărută de curând, care locuia cu un frate într-un apartament din Washington. Nu se cunoștea nimic despre antecedentele domnișoarei Elsa Hardt, iar ea a dispărut brusc și oarecum simultan cu uciderea lui Valdarno. Există motive să credem că în realitate ea era un spion internațional desăvârșit, care a desfășurat o bogată activitate ticăloasă sub diverse nume. Serviciul Secret American, în timp ce se străduia s-o depisteze, a supravegheat concomitent un anume japonez insignifiant care locuia la Washington. Erau siguri că, în momentul când Elsa Hardt își va acoperi suficient urmele, îl va aborda pe domnul respectiv. Unul din aceste personaje a plecat pe neașteptate în Anglia acum două săptămâni. S-ar părea deci că Elsa Hardt este în Anglia.

Poirot se opri, apoi adăugă blând: descrierea oficială a Elsei Hardt este: înălțimea 5,7 picioare*1, ochi albaștri, păr castaniu, tenul alb, nas drept, fără semne particulare.

— Doamna Robinson! Am suspinat adânc.

— Există această posibilitate, oricum, mă corectă Poirot. De asemenea, am aflat că un bărbat oacheș, un străin, a întrebat chiar azi-dimineață de locatarii de la apartamentul 4. De aceea, mon ami, mi-e teamă că va trebui să renunți la somnul tău de frumusețe de diseară și să mă însoțești în veghea mea de o noapte în apartamentul de jos, înarmat cu excelentul tău revolver, bien entendu.

— Chiar așa, am strigat cu entuziasm. Când începem?

— Îmi închipui că miezul nopții e o oră atât solemnă, cât și potrivită. Nu e probabil să se întâmple ceva mai înainte.

Fix la ora 24, ne-am strecurat atent în liftul de cărbune și am coborât la etajul doi. Manipulată de Poirot, ușa de lemn s-a deschis rapid înăuntru și am intrat în apartament. Din camera

de serviciu am trecut în bucătăria propriu-zisă, unde ne-am așezat comod pe două scaune cu ușa dinspre hol deschisă.

— Acum nu avem altceva de făcut decât să așteptăm, zise Poirot mulțumit, închizând ochii.

Mie așteptarea mi se păru nesfârșită. Mi-era groază să nu adorm. Tocmai pe când mi se părea că stăteam acolo de cel puțin opt ceasuri, dar în realitate stătusem, așa cum am aflat după aceea, exact o oră și 20 de minute, îmi ajunse la ureche un scârțâit slab. Poirot îmi atinse mâna. M-am ridicat și ne-am îndreptat cu atenție împreună în direcția holului. Zgomotul venea dintr-acolo. Poirot îmi șopti la ureche:

— E afară, la ușa din față. Taie broasca. Când îți dau semnalul, nu înainte, îl prinzi pe la spate și îl ții bine. Ai grijă, are cuțit.

În curând se auzi zgomotul a ceva rupt și prin ușă apărură un mic cerc de lumină. Acesta fu stins imediat și ușa se deschise încet. Poirot și cu mine ne lipirăm de zid. Am auzit răsuflarea unui om trecând pe lângă noi. Apoi și-a aprins lanterna, timp în care Poirot mi-a șuierat la ureche:

— Allez!

Am sărit amândoi. Cu o mișcare rapidă, Poirot a înfășurat capul intrusului cu un șal de lână subțire, în timp ce eu i-am imobilizat mâinile. Toată treaba s-a făcut iute și fără zgomot. I-am smuls pumnalul din mână și pe când Poirot îi dădea jos șalul de pe ochi, ținându-l totuși strâns bine în jurul gurii, am scos revolverul ca să-l vadă și să înțeleagă că orice rezistență e de prisos. Când încetă să se zbată, Poirot îi șopti repede ceva la ureche. După o clipă, bărbatul aprobă din cap. Apoi, ordonându-i tăcere cu o mișcare a mâinii, Poirot o luă înainte și cu toții ieșirăm din apartament și coborârăm treptele. Ostaticul îl urma, iar eu veneam în urmă cu revolverul. Când ieșirăm în stradă, Poirot se întoarse spre mine:

— Ne-așteaptă un taxi după colț. Dă-mi revolverul. Nu mai avem nevoie de el acum.

— Dar dacă tipul încearcă să scape?

Poirot zâmbi.

— N-o să încerce.

M-am întors într-un minut cu taxiul care aştepta. Şalul fusese desfăcut de pe faţa străinului, iar eu am tresărit surprins:

— Nu-i japonez, am exclamat în şoaptă către Poirot.

— Observaţia a fost dintotdeauna punctul tău forte, Hastings. Nimic nu-ţi scapă. Nu, acest bărbat nu-i japonez. E italian.

Ne-am urcat în taxi şi Poirot dădu şoferului o adresă în St. John's Wood. Eram deja complet depăşit de evenimente. Nu voiam să-l întreb pe Poirot unde mergem de faţă cu ostaticul şi mă străduiam în zadar să fac puţină lumină asupra întâmplărilor.

Coborâram la uşa unei căsuţe mai retrase faţă de bordura străzii. Un drumet puţin afumat mergea împleticindu-se pe trotuar şi aproape se izbi de Poirot, care-i spuse câteva cuvinte aspre, pe care nu le-am prins. Am urcat cu toţii treptele casei. Poirot sună şi ne făcu semn să stăm mai la o parte. Nu răspunse nimeni şi sună din nou, apoi prinse ciocănelul şi bătut câteva minute viguros.

Deodată, apăru o lumină şi uşa se deschise cu grijă.

— Ce dracu vrei? Întrebă aspru o voce bărbătească.

— Vreau să vorbesc cu doctorul. Soţia mea s-a îmbolnăvit.

— Nu stă nici un doctor aici.

Bărbatul se pregătea să închidă uşa, dar Poirot îşi băgă cu agilitate piciorul înăuntru. Deveni brusc caricatura perfectă a unui francez furios.

— Ce spui, nu-i nici un doctor? Te bag în puşcărie. Trebuie să vii! Rămân aici şi sun şi bat toată noaptea.

— Dragă domnule... Uşa se deschise din nou şi bărbatul, îmbrăcat în halat de casă şi papuci, făcu un pas înainte să-l liniştească pe Poirot, aruncând o privire agitată de jur – împrejur.

— Chem poliţia.

Poirot se pregătea să coboare treptele.

— Nu, nu face asta, pentru numele lui Dumnezeu! Omul se repezi după el.

Cu un brânci uşor, Poirot îl trimise împleticindu-se în josul scărilor. În clipa următoare, toţi trei eram înăuntru cu uşa

închisă și ferecată.

— Repede – aici. Poirot o luă înainte în camera cea mai apropiată și aprinse lumina. Iar tu – în spatele draperiei.

— Si, signor, zise italianul și lunecă rapid în spatele faldurilor grele ale catifelei de culoare roz care drapau fereastra.

Tocmai la timp. Chiar în clipa în care se făcu dispărut, o femeie dădu buzna în cameră. Era înaltă, cu păr roșcat și înfășurată într-un kimono stacojiu peste silueta zveltă.

— Unde-i soțul meu? Strigă ea cu o privire scurtă înspăimântată. Cine sunteți?

Poirot făcu un pas înainte și se înclină.

— Să sperăm că soțul dumneavoastră n-o să răcească. Am observat că avea papuci și că halatul era călduros.

— Cine sunteți? Ce faceți în casa mea?

— Este adevărat că niciunul din noi n-a avut plăcerea să vă cunoască, doamnă. Este cu atât mai regretabil cu cât unul dintre noi a venit special de la New York să vă întâlnească.

Draperia se dădu la o parte și italianul ieși din ascunzătoare. Spre groaza mea, am observat că se juca nervos cu revolverul meu, pe care Poirot făcuse, fără îndoială greșeala să-l lase jos în taxi.

Femeia scoase un strigăt asurzitor și se întoarse să fugă, dar Poirot stătea în dreptul ușii închise.

— Lasă-mă să trec, urlă ea. O să mă ucidă.

— Cine i-a făcut de petrecanie lui Luigi Valdarno? Întrebă italianul pe un ton aspru, jucându-se în continuare cu arma și îndreptând-o pe rând spre fiecare din noi. N-am îndrăznit să facem nici o mișcare.

— Doamne, Dumnezeuule, Poirot, e îngrozitor. Ce ne facem? Am strigat.

— Ți-aș rămâne îndatorat dacă ai vorbi mai puțin, Hastings. Te asigur că prietenul nostru n-o să tragă până nu-i dau semnalul.

— Tu ești sigur de asta? Zise italianul, privindu-l chiorâș.

Nu eram așa de sigur de asta, iar femeia se întoarse spre Poirot cât ai clipi din ochi.

— Ce vreți?

Poirot se înclină.

— Nu cred că e necesar să insult inteligența domnișoarei Elsa Hardt răspunzându-i la întrebare.

Cu o mișcare rapidă femeia înșfăcă o pisică mare de catifea care slujea ca acoperitoare pentru telefon.

— Sunt prinse în dublura ăsteia.

— Deșteaptă treabă, murmură Poirot admirativ. Se dădu la o parte din dreptul ușii. Bună seara, doamnă. Am să-l rețin pe prietenul dumneavoastră din New York în timp ce vă pregătiți fuga.

— Ce nebun! Urlă italianul cel solid și ridicând revolverul trase în silueta în retragere a femeii, tocmai când eu mă aruncam asupra lui.

Dar arma tăcâni inofensiv în timp ce vocea lui Poirot se ridica cu un reproș blând.

— Nu vrei să ai niciodată încredere în vechiul tău prieten, Hastings. Nici pe prietenii nu-i suport să poarte pistoale încărcate la ei, cu atât mai mult o simplă cunoștință. Nu, nu, mon ami, i se adresează el italianului care înjura grosolan. Poirot continuă pe un ton de reproș liniștitor: Vezi ce-am făcut pentru tine? Te-am salvat de la spânzurătoare. Și să nu crezi că frumoasa noastră doamnă va scăpa. Nu, nu, casa e supravegheată în față și în spate. O să se ducă direct în brațele poliției. Nu-i așa că e un gând frumos și consolator? Da, acum poți să părăsești camera. Dar ai grijă – ai mare grijă. Eu... Ah, a plecat. Iar prietenul meu Hastings mă privește cu ochi plini de reproș. Dar a fost așa de simplu! Era evident de la început că din, probabil, sute de solicitanți pentru apartamentul 4 din blocul Montagu, numai familia Robinson era considerată potrivită. De ce? Ce-i deosebea de restul solicitanților dintr-o privire? Înfățișarea? Poate, dar nu era chiar așa de neobișnuită. Atunci, numele.

— Dar numele de Robinson nu are nimic neobișnuit, strigai eu. E un nume foarte comun.

— Ah! Exact. Asta era ideea. Elsa Hardt și soțul ei, ori frate sau orice era de fapt, vin de la New York și închiriază un

apartament pe numele de domnul și doamna Robinson. Deodată, află că una din societățile secrete, Mafia sau Camorra, din care făcea parte, fără îndoială, Luigi Valdarno, e pe urmele lor. Ce fac atunci? Găsesc un plan de o simplitate transparentă. Evident că știau că urmăritorii lor nu-i cunoșteau personal pe niciunul din ei. Atunci ce poate fi mai simplu? Oferă apartamentul cu o chirie absurd de mică. Din miile de cupluri tinere din Londra în căutare de locuință nu se poate să nu fie și câțiva Robinsoni. Nu e decât o chestiune de așteptare. Dacă ai să te uiți la numele de Robinson din cartea de telefon, îți vei da seama că blonda doamnă Robinson era inevitabil să sosească mai curând sau mai târziu. Ce se mai întâmplă? Sosește răzbunătorul. Știe numele, știe adresa. Lovește! Totul s-a terminat, răzbunarea este încheiată, iar domnișoara Elsa Hardt a scăpat din nou ca prin urechile acului. Apropo, Hastings, trebuie să mă prezinți adevăratei doamne Robinson – ființa aceea cinstită și încântătoare. Ce-o să zică atunci când o să afle că i s-a spart apartamentul? Trebuie să ne grăbim să ne întoarcem. Ah, parcă-i aud venind pe Japp și pe prietenii lui.

Lovituri puternice de ciocănel răsunară la ușă.

— Cum ai știut adresa asta? L-am întrebat pe Poirot urmându-l în hol. O, bineînțeles că ai pus pe cineva s-o urmărească pe prima doamnă Robinson când a părăsit celălalt apartament.

— A la bonne heure, Hastings. În sfârșit, îți folosești celulele cenușii. Hai să-i facem o mică surpriză lui Japp.

Trăgând încet zăvorul, scoase capul pisicii pe ușă și făcu un strident: miau.

Inspectorul de la Scotland Yard, care stătea afară cu un alt bărbat, sări în lături fără voia lui.

— Oh, nu-i decât monsieur Poirot cu una din glumele lui! Exclamă el când capul lui Poirot ieși după cel al pisicii. Dă-ne drumul înăuntru, domnule.

— Prietenii noștri sunt sănătoși și voinici?

— Da, am prins păsărelele. Dar n-aveau la ele marfa.

— Înțeleg. Deci ai venit să faci o percheziție. Păi, eu sunt pe

cale să plec cu Hastings, dar înainte de asta aş vrea să-ţi țin o mică conferință despre istoria și obiceiurile pisicilor domestice.

— Pentru Dumnezeu, dar ce, ai înnebunit de tot?

— Pisica, declamă Poirot, a fost venerată în Egiptul antic.

Încă se consideră a fi un semn al norocului, dacă o pisică neagră îţi taie calea. Japp, pisica asta ți-a tăiat drumul în seara aceasta. Știu că în Anglia nu e politicos să vorbești despre interiorul oricărui animal sau persoană. Dar interiorul acestei pisici este deosebit de delicat. Mă refer la căptușeală.

Al doilea bărbat luă, mormăind, pisica din mâna lui Poirot.

— Oh, am uitat să fac prezentările, zise Japp. Domnule Poirot, dânsul este domnul Burt de la Serviciul Secret American. Degetele experte ale americanului pipăiseră ceea ce căutau. Întinse mâna și o clipă nu găsi cuvintele. Apoi se ridică la înălțimea evenimentului.

— Mi-a făcut plăcere, spuse domnul Burt.

SFÂRȘIT

* Adică 1,72 m.